

РЕШЕНИЕ

№ 2417

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **898** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на И. Г., гражданин на Република К., [дата на раждане] в [населено място] е Маде, Република К., с персонален номер [ЕГН] и паспорт № R02234985, изд. на 18.08.2022 г., чрез представител по пълномощие адв. В. У., срещу Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен на 16.12.2022 г. от завеждащия „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Република К., по заявление с рег. № PRN 22005943 от 12.10.2022 г.

Жалбоподателят релевира незаконосъобразност на отказа за издаване на виза поради противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че в обжалвания отказ не са изложени фактическите основания, мотивиращи издаването на акта, което ограничава правото на защита на жалбоподателя, а освен това възпрепятства упражняването на контрол за законосъобразност. Относно твърдяното несъответствие с целта на закона оспорващият сочи, че при издаването на отказа административният орган не е съобразил принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, като не е направил преценка на степента на засягане на права и законни интереси на жалбоподателя и близките му. В тази връзка се позовава на сключен брак с българска гражданка и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Заявява, че не

е налице основание сред изчерпателно изброените в чл. 8, ал. 2 ЕКЗПЧОС, което да позволява ограничаването на правата му в степенята, с която те се засягат с административния акт. Релевират се възражения, че е неотнормено, незаконосъобразно и в разрез с правните норми, че на адреса, на който е регистриран апликантът, има регистрирани и други лица. Сочи се, че към момента жалбоподателят все още не може да пребивава в България, съответно на посочения от него адрес, поради липсата на издадена виза „D“. Моли за отмяна на отказа и връщане на преписката на консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в П., Република К. за ново произнасяне по заявлението на И. Г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът - завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в П., Република К., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерство на външните работи – редовно призован, чрез процесуален представител от юриск. Н. З. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред Посолството на Република България в [населено място], Република К., въз основа на заявление рег. № PRN 22005943 от 12.10.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) от жалбоподателя И. Г. като член на семейството на български гражданин въз основа на сключен на 20.09.2022 г. граждански брак с българската гражданка Г. П. Й., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН]. Към заявлението са приложени: копие от паспорт на името на И. Г., издаден на 18.08.2022 г. от Република К.; копие на виза С, издадена от Република България на името на И. Г. на 16.09.2022 г., валидна до 16.03.2023 г.; удостоверение за сключен граждански брак между И. Г. и Г. Й. на 20.09.2022 г., издадено от [община] на 20.09.2022 г.; фотокопие на лична карта на българската гражданка Г. П. Й.; декларация от Г. П. Й., че бракът ѝ с И. Г. не е фиктивен; договор за наем, сключен на 20.09.2022 г. между Ю. К. П., от една страна - като наемодател, и И. Г., от друга – като наемател, относно една стая от жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 11, със срок на действие от 1 година; декларация от Ю. К. П., с която декларира, че притежава горепосоченото жилище и е съгласна да предостави ползването му на И. Г. по време на пребиваването му в Република България, както и да бъде адресно регистриран на този адрес. Представени са още писмени доказателства на чужд език, ведно с апостил на длъжностно лице от Република К. съгласно Х. конвенция от 05.10.1961 г. и превод на български език: удостоверение с реф. № RN-2022-EB-3067 от 22.08.2022 г., издадено от Министерство на вътрешните работи, главна дирекция „Полиция“ на Република К., съгласно което И. Г. няма криминално минало в информационната система на полицията в Република К.; свидетелство за съдимост рег. № 3590/2022, издадено на 22.08.2022 г. от Основен съд Г. – Отделение Р., съгласно което И. Г. не е осъждан и по отношение на него няма заведено наказателно дело; удостоверение за раждане сериен № L 24780700 за И. Г., издадено на 17.08.2022 г. от Министерство на вътрешните работи, Република К.; удостоверение за граждански брак, сключен в [населено място], Република България, изходящо от

регистрите към служба „Гражданско състояние“ в [община], В. Крушево, Република К.. Видно от извлечение от банкова сметка на името на И. Г. от 26.09.2022 г., същият има сметка в евро в Р. – К.. Съгласно представено копие на договор със ЗД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД за лицето И. Г. е сключен договор за медицинска застраховка на чужденец, краткосрочно пребиваващ в Република България, с покритие от 20.09.2022 г. до 19.09.2023 г.

По подаденото заявление от И. Г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза „D“/ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. В допълнителни забележки на акта са изложени мотиви, че след извършена проверка на адрес е установено, че там са регистрирани 4 броя чужди граждани и домакина по визата, който заявява, че не познава съпругата на апликанта – „фиктивен адрес с цел получаване на пребиваване в Република България“.

В хода на съдебното производство са изискани становища от трети, неучастващи по делото лица – дирекция "Миграция", ОД на МВР и ДАНС във връзка с осъществената съгласувателна процедура по издаване на виза тип "D" на жалбоподателя.

В писмо рег. № 5365р-2579 /л. 41 – 42/ до директора на дирекция „Миграция“ – МВР директорът на областна дирекция на МВР – Б. изразява отрицателно становище във връзка с подаденото от Г. искане за издаване на виза по чл. 15, ал. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Съгласно изложеното в същото се установява, че е извършено посещение от полицейски служители А. А. и К. Г. на адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 11, при което са провели разговор с домакина Ю. К. П.. Последната е споделила в писмено обяснение, че живее сама от 1992 г., а чрез предоставяне на адрес за пребиваване се подпомагала финансово. В проведен със същата телефонен разговор на 09.11.2022 г. е заявила на мл. полицейски инспектор А. А., че е запозната с искането за виза, но не познава лицето Г. П. Й.. В хода на проверката е установено от полицейските служители, че на същия адрес са регистрирани общо 5 лица – 4 чужди граждани и собственика Ю. П.. За Г. Й. е установено, че е с постоянен адрес в [населено място], а настоящият ѝ адрес съвпада с горепосочения в [населено място]. Посочено е, че същата не е установена /посоченият телефонен номер в направената справка в АИС „БДС“ не е актуален/. Поради изложеното е направен извод, че заявленият от И. Г. в искането за виза адрес е фиктивен, което поражда основателни съмнения за формално /фиктивно/ изпълнение на нормата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване в РБ – всички документи са подготвени единствено с цел получаване на виза.

Съгласно изложеното в писмо рег. № М-3205/16.02.2023 г. от зам.-председател на ДАНС /л. 44/ до АССГ е предоставено становище във връзка със съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление за виза, че ТДНС – Б. не възразява на И. Г. да бъде издадена виза.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу административен акт, който е неблагоприятен за нея и подлежи на съдебен контрол на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, като твърди, че е нарушено правото му на личен и семеен живот със съпругата му Г. Й. - българска гражданка, с която имат валидно сключен брак, който не е фиктивен и са принудени да живеят разделени. Изложеното попада в предвиденото в чл. 10а, ал. 4 от ЗУБ изключение, поради което жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, оправомощени от ръководителя на съответната структура в Министерството на външните работи. По делото е представена заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи Н. М., съгласно която в т. 3 е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 и № 8 от Н. за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В тази връзка със заповед № 9/04.01.2022 г. на посланик Х. Г. в Посолството на РБ в К. - П. е възложено на Р. Р. – първи секретар в същото, да издава визи и да връчва уведомления за отказ за издаване на визи. Следователно оспорваният отказ за издаване на виза тип D на И. Г. е издаден от материално и териториално компетентен орган.

Спазена е писмената форма на акта, представляваща стандартен формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към Н.. Макар и лаконично в мотивите на същия са изложени фактическите и правни основания за издаването му, както чрез цифровото им изражение, така и със съответното словесно описание.

При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазена е процедурата, разписана в Глава четвърта, раздел I от Н.. Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визов режим /Н./ искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. По делото са представени доказателства, че е проведена съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на виза - писмо рег. № 5365р-2579 /л. 41 – 42/ на директора на ОД на МВР - Б. до директора на дирекция „Миграция“ – МВР и писмо рег. № М-3205/16.02.2023 г. от зам.-председател на ДАНС /л. 44/.

По материалната законосъобразност на акта:

Условията и реда за пребиваване на чужденци в Република България са регламентирани в ЗЧРБ и Н., като е предвиден разрешителен режим чрез издаване

визи. Видовете са уредени в чл. 9а, ал. 2 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Н. определя, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В случая основание за постановения отказ съгласно изложеното в мотивите му е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Последните две разпоредби предвиждат, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит – т. 17; или заявителят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни – т. 24. Посочена е следната фактическа обосновка в оспорвания акт - „след извършена проверка на адрес се установи, че там са регистрирани 4 броя чужди граждани и домакина по визата. Същата заявява, че не познава съпругата на апликанта. Фиктивен адрес с цел получаване на пребиваване в Република България“.

С оглед фактите по делото двете основания за отказ, посочени от административния орган, са във връзка едно с друго, като са налице основателни съмнения относно достоверността на направените от чужденеца изявления във връзка с изложените от него мотиви да поиска дългосрочно пребиваване, конкретно по отношение на адреса, на който е посочил, че ще пребивава, и който е деклариран като общо семейно жилище за него и съпругата му Г. Й., както и на действителността на сключения брак.

В тази връзка чужденецът не е доказал, нито че пребивава на заявения адрес, нито че целта на пребиваването му в РБ е свързана със сключения с българската гражданка брак. Безспорно е установено в хода на административното производство, че нито той, нито съпругата му живеят на посочения в искането за издаване на виза адрес, което е заявено категорично от собственика на имота – Ю. П.. Последната твърди, че тези две лица не са живели в апартамента й, а е предоставила същия единствено с цел адресната им регистрация срещу заплащане. Не се приемат от съда възраженията, релевиращи в хода на съдебното обжалване на акта, че Г. нямал възможност да живее на този адрес, тъй като не е получил разрешение за пребиваване на територията на страната. Видно от представено копие на виза „С“ /л. 13 гръб/, издадена на името на жалбоподателя, същият е имал разрешение да пребивава в Република България в периода от 16.09.2022 г. до 16.03.2023 г.

Не се установяват никакви факти относно действителния съвместен съпружески живот между жалбоподателя и Й., липсват данни относно запознанството им, времетраенето на отношенията им, съвместното им съжителство или каквито и да са индикации за взаимност и общност в грижата за семейството, както изискват нормите на Семейния кодекс - чл. 14, чл. 15 и чл. 17 от с.з.

Следва да се отбележи, че съгласно нормативната уредба на визовия режим сключването на граждански брак с български гражданин не води автоматично до издаване на виза на чужденец, а това е правна възможност. Предвид липсата на каквито и да са данни, че бракът между Г. и Й. почива на действителни взаимоотношения административният орган е формирал правилен извод за привидност на същия с цел обосноваване на основания за получаване от чужденеца на разрешение за пребиваване в РБ. В тежест на жалбоподателя е да докаже фактите, на които основава искането си да получи виза на основание чл. 170, ал. 2 от АПК. В

настоящия случай това не е сторено, а вместо това се представят данни единствено за формалното изпълнение на условията по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата; заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; наличието на предишни бракове или осиновявания, сключвани с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците; обстоятелството, че бракът е сключен или осиновяването е извършено, след като чужденецът е получил разрешение за пребиваване.

В настоящия случай се установяват обстоятелства сред изброените по-горе, които поставят под съмнение действителността на брака между Г. и Й., а именно – не живеят заедно, не се установява общност в правата, задълженията и приноса им към брака, липсват данни, че са се познавали преди сключването му, което съгласно данните по делото е станало няколко дни след като жалбоподателят е получил виза „С“ за краткосрочно пребиваване на 16.09.2022 г., или че владеят общ език. Индия, че липсват действителни съпружески взаимоотношения между двете лица, е и обстоятелството, че съпругата Г. Й. не свидетелства в подкрепа на твърденията на жалбоподателя, включително в хода на съдебното дирене в настоящото съдебно производство.

С оглед на изложеното правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ за издаване на виза на жалбоподателя, тъй като същия само формално изпълнява условията за това, като е заявил пред органа недействителни факти за целите на производството по ЗЧРБ. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Не е нарушено правото на личен и семеен живот на жалбоподателя по чл. 8 от ЕКЗПЧОС предвид фактите по делото, че не живее със съпругата си в Република България. Освен това в своята практика ЕСПЧ приема, че държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхната територия (Решение от 12.06.2012 г. по дело *Baj Sultanov срещу А.*), както и че правото на семеен живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото

място, на което да се води семеен живот (Решение от 28.11.1996 г. по дело Ahmut срещу Н.).

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Видно от данните по делото, няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в РБ, тъй като той не живее със съпругата си - гражданин на Република България, въпреки че е имал право на пребиваване в страната в периода 16.09.2022 г. – 16.03.2023 г., а освен това тя може свободно да пътува в чужбина, още повече че Република К. е съседна държава.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, своевременно направеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г., гражданин на Република К., [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) от 16.12.2022 г., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република К., по заявление рег. № PRN 22005943 от 12.10.2022 г.

ОСЪЖДА И. Г., гражданин на Република К., [дата на раждане] , да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

